

Слађана Илић

НАЈБОЉА МАМА НА СВЕТУ

Најбоља мама на свету¹ има:

сто кила и сто година;
мужа и сина;
ћерку у провинцији;
унуку (од сина);
бившу и садашњу снајку;
зета;
стан у солитеру у велеграду;
телевизор;
викендицу;
двадесет мачака у викендици.

НМНС воли:

да једе;
да прави ручак у прописано време, прописаног датума, за прописане особе;
да гледа кроз прозоре комшијских станова у суседним солитерима кад јој је досадно;
да гледа серије – највише турске и мексичке, мада и све остале;
да јој муж храни мачке у викендици (нарочито по киши или у још сложенијим метеоролошким условима);
да јој муж иде на пијацу (више пута дневно);
да јој муж доноси упуте од лекара (такође више пута дневно).

¹ У даљем тексту НМНС

НМНС не воли:

бившу и садашњу снајку;
да јој горенаведене долазе на ручак, а и иначе;
да јој гладују мачке;
крпеље, комарце, пчеле, осе и остале бубе;
да шета са унуком по парку, јер се плаши свега претходно наведеног;
кинеску робу;
да купује унуки лутке, меде и остале играчке, хаљинице, јакне и машнице – јер тврди да су у свим продавницама, у ствари, Кинези;
када комшије из суседног солитера не упале светло, када навуку завесе или спусте ролетне;
снег на ТВ-екрану;
када рекламе прекидају серије на најзанимљивијем месту;
када нестане струја;
када јој се муж који је отишао у викендицу да нахрани двадесет мачака не јави на телефон после првог звона;
када лекари утврде да јој ништа не фали;
што јој је ћерка удата;
што јој је син ожењен.

НМНС се много секира. Због тога једе на нервној бази и гоји се. Због секирације је у сталној опасности од шлога. И ко зна још од чега.

Највише се секира ко ће да је пази у старости, када јој умре муж.

Ћерка, кретенка, из велеграда се удала у провинцију за неког сељака. Сад опслужује њега и његове, сигурно и краве музе! Долази три пута годишње, а лепо је могла да живи у центру велеграда, да иде у позориште и на концерте.

Син ко син. Мулац! Залепио се за женину сукњу. Почео је да прескаче чак и прописане ручкове. Ова нова га стално вуче на некаква путовања. Вероватно због тога што она на те ручкове није позвана, па не зна шта ће од досаде. Јес', њој ћу да спремам! Нисам ни оној претходној! – каже себи у браду НМНС и плаче.

НМНС се гуши у сузама:

– Не разумем, ко да сам се на бога камењем бацала! А лепо сам их учила да су родитељи светиња (поготову мајка!)? Да су важнији од викенда с женетинама и децом, добро, и с мужевима, да су важнији од свих верских празника и од дечјих рођендана, а нарочито су важнији од свих летовања, зимовања, дружења с пријатељима, научних скупова и других пословних обавеза. Ето, шта ми вреди?! А каквог сам дивног педесетогодишњег младића срела у нашем лифту! То је наш

комшија. Цео солитер прича о њему. Оставио је вереницу да би чувао дементну мајку. Свака му част!

Секирација је за НМНС недавно могла да буде фатална. Али она то не може да контролише. Шта ће кад је толико осетљива!

Ево како је то било. Гледала је серију *Испанбулска невеста*. Већ се довољно секирала што она глупача Суреја не може да схвати колико су битни традиционални породични односи, па стално нешто зановета оном Фаруку, кад распалише рекламе усред њихове свађе у којој јој Фарук објашњава колико му је мајка важна. То ју је дотукло!

Блистав осмех је најлепше и најјаче оружје у завођењу! Наша паста...

Специјална форма наших уложака обезбеђује максимални комфор...

Хоћеш ли да се упознаш са девојком? Каква је она? Очаравајућа! Романтична! Весела! И... има сифилис...

Страшно! – каже НМНС, поштоватељка традиционалних вредности! Прво не може да види да л' је Фарук Суреји објаснио шта је, бре, мајка! Сад још и ови са сифилисом!

Осећа како почиње да јој трне рука! Све јаче и јаче! Сад су јој и прсти утрнули! Онда јој рука нагло пада и виси низ фотељу! – Зови Хитну! – каже мужу НМНС, док је још при себи. – Зови, шлогираћу се! И њен муж зове, зове, зове... – Ништа се не догађа, каже јој.

НМНС се још више секира: – Зови! Је л' хоћеш да умрем пре тебе?! Шта ћеш онда?!

Муж и даље држи слушалицу: – Молим, сачекајте, сви оператери су тренутно заузети. Молим, сачекајте, сви оператери су тренутно заузети. Молим сачекајте, сви оператери су тренутно заузети...

– Апарат се јавља – каже муж НМНС, а она, сада већ очајна, почиње да виче: – Апарат, кажеш! Какав апарат?! Ни у Хитној нема ко да се јави, а она њихова главна гузичи се по пријемима код председника! Страшно!

На то муж помирљиво и сталожено каже: – Не брини, одвешћу те ја, само да се спремим.

– Шта да се спремаш?! – бечи се НМНС – па не идеш на свадбу! Ти намерно хоћеш да ја умрем пре тебе! А вероватно ћу и умрети кад ти возиш. Који лудак ти је само продужио дозволу, метузалеме један!

Сада се НМНС већ незауостављиво котрљају тешке сузе низ лице, као оној лисици из песме за децу, што се разболела, а што лисац због ње хоће да преплива двеста плавих мора и да препешачи сто гора итд. Она полази у тренерци, њен муж такође. Тренерке носе у кући.

– Изгледамо као да смо пошли на трчање! – кука НМНС.

– Па ниси хтела да се спремамо ко за свадбу – примећује муж.

– Не брини, неће мислити да смо пошли на трчање, матори смо... – констатује он.

– Ко је, бре, матор? – љути се НМНС. – Мама ти је матора! – говори док јој се узлупава срце и док јој врућина креће према глави! – Ћути ту и вози!

Муж ћути, НМНС плаче. Цуре јој и слине.

Како бисмо избегли приповедање о низу компликација на болничким шалтерима, пошто је то све само по себи досадно, предвидљиво, а и читаоцима добро познато, наставићемо од тренутка када је НМНС примљена на одељење.

Поред ње је, наравно, њен муж. Доктор јој каже: – Госпођо, задржаћемо Вас једно недељу дана, да детаљно испитамо о чему је реч. Можда сте имали неки блажи шлог. Лепо ћете ићи на скенер...

– Нећу на скенер! – буни се НМНС.

– Зашто, госпођо? – пита доктор. – Па Ви багателишете чињеницу да скенер код нас веома ретко ради и да се на њега чека месецима, а Ви тако. Лепо ћемо Вас претрести, даћемо Вам и контраст, то Вам је са јодом...

– Нећу! – буни се НМНС, као да се боји да ће доктори открити, боже ме прости, да јој није ништа.

– Како хоћете – слеже доктор раменима и ритмичним кораком одлази низ ходник. Испред собе, на ходнику, остали су НМНС и њен муж који ћути. Ово *муж који ћути* звучи као неко индијанско име – одлично!

– Алергична сам на јод – довикује НМНС за доктором. Он се не окреће.

– Од када си ти алергична на јод? – запањено је гледајући упита муж. – Па зар ниси пре неко јутро мазала јод по красти на носу?

– Шта те брига! – каже му она. И још му каже: – Ти лепо сад да идеш кући, да ми одмах донесеш моју спаваћицу и моју јастучницу, нећу овде да добијем неку кугу.

– Па ово је болница, није штенара – покушава да протестује муж. НМНС опет почиње да плаче: – Ето, како си суров! Срца немаш! Па не остајеш ти у болници! Ти си здрав. Баш те брига!

– Добро де, добро – умирује је муж. – Донећу ти, није ми тешко.

– Да ми донесеш и пасту и четкицу, и кекс, онај што једем док гледам серије. И прекривач. И моје папуче. Не оне отворене, него оне затворене. И наочаре, наравно. И, ако има нека дежурна трафика, купи ми неки нови роман Данијеле Стил. Има уз *Блиц жену*. Шта ћу! Бар да читам кад немам шта друго да радим. Овде сигурно немам где да гледам серије. Убићу се!

– Убиће те серије, жено – тихо проговара њен муж на поласку, окренутих леђа.

– Шта си рекао?! – пита она у неверици, врло високим гласом.

Муж одлази, ћутећи.

Све то није једина секирација која тишти НМНС. Благо оној дементној мајци, мисли се она. Да је та жена сада у болници, њен син би сигурно био уз њу. Сигурно би инсистирао да добије и болнички кревет поред ње. Да бди док она спава, да све време гледа у њу... а њен син и не зна да је она овде. Па дабоме да не зна кад се још јутрос јављао, а серија је била поподне! Ето како је живот неправедан! Уместо да је с њом, њен син је сигурно са садашњом супругом, а све су му неке *боже сачувај* – и садашња, и бивша, и она пре ње и тако уназад, обрнутим хронолошким редом.

У тим мислима је и задремала наша НМНС, глава јој је клонула на јастук са оном грозном јастучницом.

У међувремену јој се вратио муж. Опет невоља! Страшно! Тргуно ју је из дремке, гледа скрушено у под док га она гледа испитивачки.

– Где су ти ствари? – пита га. Он ћути. – Где су ти ствари, чујеш ли?

– Нема их – одговара муж. – Како нема? – не разуме она.

– Цигани их развукли с клупе док сам разговарао с Персидом.

– Шта кажеш?! – не верује НМНС. – Зашто се тако са мношћом шалиш? Ти стварно хоћеш да се шлогирам?! Ето, само да ме надживиш! Ко да не знаш да би црко без мене!

– Не шалим се – каже он и даље гледајући у под. – Персида је назвала док сам носио кесу, па сам је спустио на клупу и ходао док смо разговарали. Онда су Цигани узели ствари, а остало сам ти већ рекао.

– Сви сте неспособни! – сикће НМНС јер се много насекирала. – Поцркали бисте сви без мене. Ето! И где је ова баш тад наша да зове?! Чек да израчунам колика је штета – јастучница, покривач, кекс... Четкица за зубе, паста, наочаре... И... јеси ли ми купио књигу? ... И књига?! Јаоој! То је најмање шест хиљада! Ето колико је. Има она да плати кад ми дође у посету! Па није се цаба удала за имућног сељака! Е платиће ми, богами! Кад није хтела ко госпођа у центру да живи... или бар као госпођица код нас. Шта би јој фалило?!

– Бринула се за тебе, па је звала да пита како си – каже њен муж.

НМНС није те ноћи дуго могла да заспи. Најпре због несреће с тим стварима. А и како би у болничком кревету, на којеквакој јастучници, без свог покривача, без кекса, наочара, књиге, папуча и, наравно, без серија. Како ли се на крају завршила Сурејина и Фарукова свађа, питала се, али како је рука опет почела да јој трне, одагнала је те мисли и пала у сан праведнице.

Пробудила се у суморно јутро, пре сунца. На шта, бре, личи, да те буди чагарање судова из болничке кухиње! Ко да се овде за доручак спрема слан ролат од шест различитих кора и три фила, протестовала је НМНС, а не ко да се служе џем, маслац и чај, као у војсци. Оно јес', ни војске више нема ко пре, ко зна како је сад. Нисам нешто у току. Киша је непрестано падала, капи су добовале по прозору. То ју је до-

датно узнемиравало. Пада ко да је новембар, а не јун. Ово је, бре, крај света!, помислила је. Узгред ју је нервирао и мирис доместоса којим је чистачица рибала собе и ходник. – Угушићу се! – уплашила се НМНС, раширила очи као да је гушење већ наступило, кренуле су јој и сузе и слине. Сва срећа, па сам понела своје папирне марамнице и тоалет-папир. Не бих имала чиме ни нос да обришем овде, а камоли нешто друго! – резигнирана је била НМНС. Онда је телефонирала мужу. Пробудила га, диктирала му какву кафу да јој скува. То је чинила поступно, по фазама, док је он кувао. Онда се спремио да јој ту кафу донесе.

– Ето, ни кафу не уме да скува без мене – констатовала је НМНС.

Поподне јој је донео и ручак, да не једе болнички. Купио је код Чачанина. – Све им је добро – констатовао је, на шта се НМНС увредила и рекла: – Шта, боље него код мене?! Кад изађем одавде нећу више да кувам!

– Није боље него код тебе, мама – рекао јој је син који је дошао заједно са оцем, да је моли да оде на скенер: – Ти најбоље на свету куваш, мама.

НМНС је и даље глумила да је љута, па је рекла: – То причаш да се извадиш што ниси био ту кад ми је позлило. Ко зна где си ти тада био.

– Узимао сам Ану из вртића, мама – одговорио је скрушени син.

– Како је, је л' порасла? На кога личи, имаш ли неку слику? – питала је НМНС.

– Могла би да дођеш код нас, да је видиш, мама. Порасла је, има већ две и по године, нема три месеца, као кад си је видела...

– Нећу ја никоме да идем на ноге! – одбруси НМНС.

– Немој тако, мама. Милева увек пита за тебе. Ето, баш је хтела сутра, у твом одсуству, да направи ручак за мене и за тату...

– Ето, знала сам! У мом одсуству! Руке би јој се осушиле да и за мене некад нешто спреми! – растужи се НМНС.

– Немој тако, мама. Рекла си да нећеш никоме да идеш на ноге. Милева је хтела да спреми сутра ручак, пошто си ти за сутра заказала ручак за нас двојицу још пре петнаест дана, а отишла си у болницу.

– Уууу, баш ћете да се наједете сутра! И јел' ти то мени можда нешто пребацујеш?

– Таман посла, мама. Не љути се. Рекао сам Милеви да нема потребе да сутра спрема ручак, да се ти не насекираш и да случајно, не дај боже, не помислиш да си заменљива.

– И од тебе данас нешто паметно да чујем – смеши се задовољно НМНС.

– И, мама, зашто нећеш на тај скенер? Таман да ти лекари провере стање организма... Замисли, у државној болници имају скенер који ради...

– Не пада ми на памет, шта ти је! Треба струја да ме тресне! Откуд ти знаш да је то поправљено?! Е, не бих поверовала ни самом министру кад би ми рек'о!

Мужевљева и синовљева мисија је, као што видимо, завршена сумњивим успехом. Ако томе још додамо и чињеницу да су се обојица на-

кон те посете прехладили, јер су до голе коже покисли у доласку... Добро, није мали проблем био ни то што НМНС није хтела да мрдне из болнице, да јој муж не пренесе прехладу. Једва је пристала да изађе два дана пошто је добила отпусну листу. Муж је тај продужени боравак морао да плати.

На путу из болнице према кући НМНС је на лицу држала маску. Углавном због тога је била тишина у ауто. Сасвим неуобичајено, није било гужве у саобраћају и било је лепо време. Брзо су стигли и оставили ауто на паркингу поред солитера. Крећу према улазу. НМНС иде прва, прати је муж који носи торбу с њеним стварима. Још увек није схватио шта се дешава, када је испред себе чуо женине страшне јецаје. Једном руком држала се за кваку на улазним вратима, савијена до земље, док јој је друга рука била на устима, тј. преко маске. Ништа му није било јасно, престравио се. Онда је почео да схвата. На вратима зграде била је истакнута умрлица педесетогодишњег младића, комшије који је чувао дементну мајку. Онда се из груди НМНС проломио страховит крик: – Јадна жена, ко ће сад да је чувааааааааааа!

Почела је да се тресе, била је бледа, из ње је избијао зној. Муж је одмах позвао Хитну.

– Молим сачекајте, сви оператери су тренутно заузети. Молим, сачекајте, сви оператери су тренутно заузети. Молим сачекајте, сви оператери су тренутно заузети – чуло се из мобилног телефона.

Потом је брзо позвао болницу из које ју је управо довезао. Нису хтели ни да чују да је приме: – Господине, држим у рукама њену отпусну листу, није јој ништа. Молим Вас, разумите, немамо места ни за озбиљно болесне пацијенте... – тврдио је глас с друге стране.

У очајању, муж се сетио да је његова бивша снајка докторка и да је шеф неког одељења у болници „Драгиша Мишовић”. Грозничаво је претраживао по телефону. Позвао ју је први пут у животу. – Молим? Не сећам се – рекао је умиљати женски глас са друге стране. – Ко сте Ви, у ствари? Не сећам се ни Вас ни Ваше жене, господине.

Какав безобразлук! – мислио је *Муж који говори тихо*, док се НМНС борила за живот.